

6

Cînd am ajuns acasă, am găsit pe robot un mesaj de la consultanta în probleme de artă. O chema Felice Borsch – sau Borsh sau Bortshe –, avea un ușor accent american și dorea să vină să mă vadă vineri, la ora 1 după-masă. Bănuiesc că a adăugat „după-masă“ pentru cazul în care aș fi crezut că e vreuna care n-are somn și îți apare la ușă la 1 dimineața, ca să stea la palavre despre situația actuală de pe piața operelor de artă. Am privit cu ezitare în jur. Poate ar trebui să-i dau dreptate lui Tom și să fac puțină ordine.

Garsoniera mea e o anexă a depozitului, înaltă de nouă metri și aflată într-un cartier de periferie dintr-o zonă destul de murdară din nordul Londrei. O luasem ieftin. Cu toate astea, după cumpărare nu-mi mai rămăseseră destui bani ca să purced la achiziționarea unui mobilier de bucătărie făcut la comandă sau a unei toalete cu capac încălzit și bideu asortat. Într-un colț al parterului se găsește așa-zisa bucătărie, care cuprinde (a) o plită cu gaz și (b) un frigider, despărțită fiind de

restul încăperii printr-o masă hidoasă, cu tăblia din plastic laminat lucios. O scară de lemn duce către platforma-dormitor construită la jumătatea peretelui, dedesubtul căreia se află camera de zi (cu o canapea de pe vremea potopului și un televizor) și baia – pasămite pentru că tavanul e mai jos și se pierde mai puțină căldură, deși mie nu mi-a dat niciodată senzația asta.

Restul garsonierei e destinat lucrului. N-ar fi nevoie ca Felice Bortshe să fie vreo distinsă specialistă ca să-și dea seama de asta, văzînd resturile de metal, sîrmele, țevile, diferitele unelte de sudură și lăzile de plastic pline ochi cu altele asemenea, care sînt împrăștiate pe podea și care, prin combinație, dau camerei acel aer deosebit, de cimitir de fiare vechi, ce face furori anul ăsta.

Nici n-aș ști de unde să încep curățenia. Trebuie că Felice e deja obișnuită cu lucruri de genul ăsta. Se spune că, în zilele noastre, artiștii sînt cu toții tineri salariați și destul de bogați, dar ăștia nu-s decît cei care apar în *Vogue*; eu n-am cunoscut pe nici unul al cărui atelier să nu fie o văgăună nenorocită – cu excepția celor obsedați de curățenie – și a cărui artă să nu sufere de o vagă tendință de egocentrism. Poate ar fi nimerit să iau o sticlă de vin bun, ca să o servesc cu ceva de băut. Nu, dacă e într-adevăr americană, va crede că sînt alcoolică pentru că beau după-amiaza.

Cu ce-ar trebui să mă îmbrac? Aceasta era, desigur, întrebarea cea mai importantă. M-am cățarat pe scară, către budoarul meu.

Lîngă salteaua de dormit, pe care se aflau maldăre de pilote și pături, exista un paravan verde făcut de un prieten de la școala de artă și pictat în stilul lui Keith Haring¹. Culorile erau cam prea vii – păreau astfel mai ales dimineața –, dar mă ajutau să mă încarc cu energia necesară ca să-mi încep ziua. Aveam nevoie de ceva care să aibă efectul ăsta. În spatele paravanului erau stative uriașe pentru haine și câteva cutii de carton în care țineam lenjeria și vasta mea colecție de ghete.

Cu conștiinciozitate, am cercetat fiecare umeraș de pe stativ și mi-am rumegat dilema, care suna astfel: date fiind opțiunile, ar fi bine să aleg ceva elegant, indicînd astfel faptul că aș fi suficient de prezentabilă ca să iau parte la cocktailuri, unde aș putea să vorbesc despre lucrările mele și să-i vrăjesc pe viitorii clienți? M-am oprit o clipă asupra unui costumaș de pînză albastră pe care-l cumpărasem de la Jigsaw, la reducere; de fapt, nu purtasem niciodată ambele piese în același timp, dar poate că ăsta era momentul potrivit ca s-o fac. Sau aș putea să aleg stilul jerpelit, care ar sugera că sînt o persoană serioasă și care nu tolerează compromisurile. Era ușor să arăt așa: aș fi putut opta pentru nenumărate permutări ale ținutei „flenduroase“. Doamne, ce greu e să fii inventiv.

1. Keith Haring (1958-1990) – artist și activist social, a cărui operă reflecta cultura străzii din New Yorkul anilor '80.

Gîndindu-mă mai bine, am ajuns să mă îndoiesc că eu și Felice împărtășeam o viziune comună a ceea ce era sau nu elegant. Poate că ar trebui, pur și simplu, să încerc să o șochez și să port rochia de latex, pantalonii strîmți din material ecosez și ghetetele de piele înzorzonate cu fermoare...

M-am întins pe pat ca să mă liniștesc. Dacă mai continuam în felul ăsta, avea să mă apuce durerea de cap.

* * *

Rachel îmi spuse că n-ar trebui sub nici un motiv să mă gătesc.

— Oamenilor ăstora le e tare dragă imaginea pe care o au despre artiști, înțelegi? Încearcă să arăți sexy și dură, dar în același timp serioasă.

— Iar asta cum s-ar traduce în limbaj vestimentar?

Își țuguie buzele.

— Ai putea să porți colanții cu cranii.

— Dar aveam de gînd să-mi pun ghetetele cu fermoare și, dacă port și una, și alta, atunci o să creadă despre mine că sînt o feministă turbată și încuiată. Știi tu cum sînt damele astea. Au impresia că feminismul e vreo boală contagioasă, ca cistita.

— Atunci îmbracă o fustă scurtă și ghetetele, poftim.

Eram amîndouă în apartamentul micuț și plăcut al lui Rachel, aflat pe o străduță lăturalnică din Camden și care semăna cu garsoniera

mea cam cît semăna Lady Di cu doamna Parker Bowles. Clădirea era una de locuințe sociale din anii '60, cu ferestre cît peretele în camera de la stradă și casă a scărilor deschisă, din lemn. Ca și Rachel însăși, totul era simplu și elegant, canapelele erau acoperite cu material roșu, mocheta era crem, iar plantele de yucca aveau un aspect sănătos. Suprafețele străluceau și nu se vedea nici urmă de vreo pată. Per ansamblu, lăsa impresia unui nivel de maturitate la care eu nu puteam decît să visez.

— Rachel, am spus eu, amintindu-mi brusc de ceva ce mă uimise, în timp ce vorbeam cu Lesley, după plecarea tipului cretin de la Difuzarea Pieselor Muzicale, ea a zis că tu ai sfătuit-o să se țină cu dinții de Derek.

Rachel își aprinse o țigară.

— Nu-mi dau seama dacă e proastă sau dacă pur și simplu nu vrea să fie atentă la lucrurile pe care nu vrea să le audă, spuse ea exasperată. Am ieșit să bem ceva săptămîna trecută și m-a tot bătut la cap cît de evident e că lui Derek îi place de ea. Nu-l prea văd pe Derek luîndu-o în serios pentru mai mult de o aventură de-o noapte – e o gîsculiță imatură. Mă gîndeam că ar trebui s-o previn dinainte pe Lesley să nu conteze pe el și, odată ce ea înțelege asta, totul ar fi în regulă.

— Adică, tu chiar ai încurajat-o?

— Mi-am zis că deziluzia ar putea tot atît de bine să vină mai devreme decît mai tîrziu. Iar ea ar fi încercat oricum, indiferent de ce spuneam eu, Sam.

— Probabil că ai dreptate.

— E aproape sigur că Linda a fost cea care le-a dat ăloră numele lui Lesley, nu? zise ea, schimbînd macazul.

— Nu există dovezi, dar toată lumea e de părerea asta. Cine altcineva să fi fost?

Rachel ridică din umeri.

— Chiar așa, cine?

Suflă fumul de țigară, îngustîndu-și minunații ei ochi.

— Trebuie că Lesley umblă să-i ia gîtul Lindei. Se pare că a urlat la ea – la Linda, adică – în birou, ieri.

— Lou zice că Linda nu și-a pierdut calmul, a negat tot și a poftit-o pe Lesley să nu mai depășească limitele normale de isterie.

— Și Derek?

— Cred că stă la cutie, dacă e să mă întreb pe mine. Eu nu l-am mai văzut la sală de zile întregi. Tu?

— L-am văzut de vreo două ori.

— Dacă intenția Lindei era s-o facă pe Lesley să demisioneze, n-a fost prea inspirată, am spus eu. Ea n-o să renunțe la luptă așa de ușor.

— Lui Derek n-are să-i placă asta, comentă Rachel. El e pentru o viață liniștită și urăște scenele. E deja foarte furios pe Linda pentru istericalele pe care le-a făcut.

Își stinse țigara și se sculă în picioare, dezmoțîndu-și brațele. În puloverul acela cu decolteu și colanții negri, arăta ca o panteră.

— Vrei o ceașcă de ceai? îmi adresă ea veșnica întrebare.